

Sygn. akt V KZ 62/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **W. K.**

skazanego z art. 53 pkt 4 ustawy Prawo łowieckie z 1995 r.

po rozP. w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 stycznia 2016 r.,

zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału Sądu Okręgowego w P. z dnia 24 listopada 2015 r. o odmowie przyjęcia kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 2 września 2015 r., sygn. akt IV Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt II K [...],

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W listopadzie 2015 r. obrońca skazanego W. K. wniósł kasację od przywołanego wcześniej wyroku Sądu Okręgowego. Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia tej skargi, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy, z uwagi na fakt, że skazanemu w prawomocnie zakończonym postępowaniu karnym wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a przy tym – jak podniesiono – obrońca nie wskazał w swej skardze na uchybienia przewidziane w art. 439 k.p.k.

Na zarządzenie to obrońca skazanego wniósł w terminie zażalenie. Zarzucił

w nim rażąco obrażę prawa procesowego, a to art. 523 § 2 k.p.k. poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w sytuacji, gdy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 2 września 2015 r. wymaga kontroli przez Sąd Najwyższy z uwagi na rażące naruszenie prawa materialnego, tj. dokonanie błędnej wykładni znamienia „polowanie”, która to okoliczność ma niebagatelne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. W związku z powyższym, skarżący wniósł o „uchylenie zarządzenia Sądu Okręgowego w P. z dnia 10 grudnia 2015 r. i przyjęcie kasacji do rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie to nie jest zasadne i jako takie na uwzględnienie nie zasługuje. Już na wstępie wskazać należy skarżącemu, że zaskarżone przez niego zarządzenie z dnia 24 listopada 2015 r. o sygn. IV WKK [...], zgodnie ze swoją kompetencją, wydał Przewodniczący Wydziału Sądu Okręgowego. Wbrew powyższemu, autor zażalenia tak w części wstępnej swego środka odwoławczego, jak i w jego uzasadnieniu, podaje, że zaskarżeniu podlega „zarządzenie Sądu Okręgowego w P.”. Podnieść tu trzeba też, że sąd jako taki, jeżeli ustawa nie wymaga wydania wyroku, wydaje postanowienia. Zarządzenia zaś wydawane są przez jednoosobowe organy wewnątrzsądowe (art. 93 § 1 i 2 k.p.k.). Także i z tego powodu wskazywanie przez obrońcę na „zarządzenie Sądu Okręgowego” nie znajduje żadnego uzasadnienia.

Podkreślenia wymaga, że kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 523 § 2 k.p.k.). Powyższe ograniczenie nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.).

Wiesław Kozera wskazanym wcześniej wyrokiem Sądu Rejonowego w O. został uznany winnym przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 pkt 4 ustawy Prawo łowieckie z 1995 r., za co wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby 2 lat, z wymierzeniem także określonej kary grzywny. Po rozP. wniesionych w sprawie apelacji, Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu Rejonowego, ale w ten tylko sposób, że uznał W. K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 53 pkt 4 ustawy Prawo łowieckie z 1995 r.,

za co wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, utrzymując zaś w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie. W powyższym układzie procesowym nie może budzić wątpliwości, że W. K. został prawomocnie skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Powyższe potwierdza treść uzasadnienia wyroku tegoż Sądu. Również skarżący w swoim zażaleniu nie kwestionuje tej okoliczności. Podkreślenia wymaga wreszcie to, że we wniesionej kasacji obrońca nie powoływał się na uchybienia, o jakich mowa w art. 439 k.p.k.

W tej sytuacji zaskarżone zarządzenie uznać należy za w pełni prawidłowe. Oceny tej zmienić nie może w żadnej mierze wniesione zażalenie, w którym skarżący nie wskazuje jakiegokolwiek argumentacji mającej przemawiać za wadliwością wydanego zarządzenia. Ogranicza się on bowiem jedynie do stwierdzenia, że doszło w niniejszej sprawie do obrazy art. 523 § 2 k.p.k. przez błędną jakoby jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, co autor środka odwoławczego łączy z koniecznością kontroli przez Sąd Najwyższy orzeczenia Sądu Okręgowego wobec rażącego jego zdaniem naruszenia przez ten ostatni Sąd prawa materialnego poprzez wadliwą jego wykładnię. Zabieg ten w oczywisty sposób nie może okazać się skuteczny. Samo przekonanie skarżącego o konieczności kontroli orzeczenia Sądu Okręgowego nie może być wystarczające wobec treści przywołanego wcześniej art. 523 § 2 k.p.k., znanej – jak sam twierdzi - obrońcy. Ustawodawca przewidział bowiem możliwość wniesienia kasacji, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, w oparciu o ściśle prawem przewidziane podstawy. Skarga obrońcy skazanego tych wymogów jednak nie spełniała.

Zasadnie więc odmówiono jej przyjęcia. Tym samym nie sposób było przyjąć, że zaskarżone rozstrzygnięcie było wadliwe. Dlatego też Sąd Najwyższy utrzymał je w mocy.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.